

JE TI JEDNO, ŽE ZAHYNEME???

(kázání, evangelický sbor Krnov, neděle 6.2.2022)

Čtení: Izajáš 51,9-16
Evangelium podle Marka 4,35-41

Ta otázka, kterou dávají vyděšení učedníci Ježíšovi v loďce na rozbouřeném moři, když ho musí budit ze spaní, zatímco ostatní makají, aby se zachránili před utopením, ta otázka je nesmírně závažná: „Mistře, Tobě je jedno, že zahyneme?“

Vůbec Ti nezáleží na tom, že jsme v nebezpečí, že to s námi vypadá bledě a že se možná už nedožijeme rána? Jak můžeš spát v takovém Božím dopuštění? A necítíš ani trochu odpovědnost, žes nás do tohoto průšvihů vlastně dostal? Vždyť Ty jsi chtěl, abychom se přeplavili na druhou stranu!

Ta otázka určitě není jen historií – myslím, že takové myšlenky napadají mnohé, kdo procházejí nějakou životní bouří: „Kde je Bůh, když na mne dorážejí vlny a vichr? Co dělá Ježíš, když jdu pod vodu a nemůžu se dostat zpátky nad hladinu? Proč nějak nezakročí, proč nepomůže? Proč to vypadá, jako že spí nebo že tu vůbec není? Proč mě v tom, Bože, necháváš samotného?“

Někteří lidé v takové situaci zanevrou na víru a obrátí se proti Bohu. I když – většinou ti, kdo na vlastní kůži zakusí utrpení, spíš svědčí o Božím přiblížení; ti, kdo víru odmítají bývají spíše ti, kdo pozorují strádání druhých zvenčí a teoreticky se rozhořčují anebo si zoufají nad svou bezmocností.

Otázka „jestli Bohu záleží na tom, s jakou projdeme nějakým trápením anebo jestli je k našim bolestem netečný“ je v každém případě nesmírně důležitá a velice osobně citlivá...

Jak si s ní poradili Ježíšovi nejbližší?

Učedníci Ježíšovi byli z velké části zkušení vodáci. Rybářští syni byli jistě s vodním živlem obeznámeni mnohem víc než tesař z Nazareta. Proto taky dlouho zápolí s vlnami podle svých dovedností a zkušeností. Co by jim tady suchozemec byl platný?

Tak i každý člověk se snaží bojovat s těžkostmi a vyřešit je vlastními silami.

Ovšem v určité chvíli jim problémy přerostou přes hlavu. Loď je plná vody a může se převrátit nebo potopit. Profesionální lodnický odhad je, že z téhle bryndy už se s velkou pravděpodobností nedostanou. „Už jsme vyzkoušeli všechno, a teď už nám zbývá jediné se modlit...“

To taky není úplně neznámý postoj!

Kolik lidí vidí modlitbu jako úplně poslední řešení, úplně nejzazší možnost – když už nic jiného nezůstalo.

V téhle chvíli tedy učedníci konečně jdou za svým Mistrem.

Jejich modlitba je ovšem velmi neortodoxní: „Mistře, je Ti snad jedno, že zahyneme?“

Žádné vyznání víry, žádné spolehnutí, jen čirá hrůza, rezignace, beznaděj a hořká ironie.

To že má být modlitba???

Správná modlitba přece musí být vyslovena s důvěrou, a měla by Pána velebit a oslavovat, svěřovat se Mu a důvěřovat Mu v každé chvíli života. A taky Mu jasně předkládat své prosby a potřeby s vírou, že je vyslyší.

Modlitba učedníků v lodičce nespadá do žádné z těchto kategorií!

V krizových situacích člověk opravdu přemýšlí i mluví úplně jinak, často ani nedokážeme modlitbu vyslovit, nebo jen brečíme před Bohem.

Příběh učedníků v loďce nás ujišťuje o tom, že Pánu Ježíši nejde vůbec o pravověrnost nebo dokonalé formulace našich proseb. Ježíš hned pochopil, o co se jedná a co je potřeba udělat.

Vstal, vynadal nejdřív živlům, a když se uklidnily, pak ještě i svým vystrašeným společníkům.

To pořadí je důležité! Ježíš nejdříve vyřeší krizi, odvrátí nebezpečí a vyslyší tu nevyřčenou prosbu o záchranu, a pak teprve s učedníky rozebírá jejich nedostatky.

Ježíš je s učedníky na jedné lodi, slyší, když k Němu volají, a zajímá Ho, že jsou vyčerpaní a na dně svých sil a že nevidí žádné východisko ze své situace. Není Mu to jedno.

To je Jeho odpověď na hořkou otázku učedníků: „Není mi to jedno, záleží mi na každém z vás!“ A to je to nejdůležitější, co si z dnešního čtení můžeme odnést. Ježíšovi není jedno, co prožíváme a čím procházíme. On slyší naše modlitby a přichází nám na pomoc.

Když budete číst ten text dál až do páté kapitoly, najdete ještě jeden důkaz, že Ježíši záleží na lidském strádání a že přichází na pomoc, a to i těm, kdo se sami ani nedokážou modlit jinak než pláčem.

Víte, proč vlastně Ježíš musel za každou cenu přejet přes Galilejské moře? Je to zvláštní věc: hned, jak vystoupili na břeh, přiběhl k nim těžce posedlý chlapík; a Ježíš ho vysvobodil od jeho démonů. Pak zase nasedli na loď a pluli zpátky.

Celá tahle dramatická plavba, to vydávání se do smrtelného nebezpečí, to všechno bylo kvůli záchraně jednoho beznadějného člověka, kterého všichni kolem už odepsali, na kterém nikomu nezáleželo; všem bylo úplně jedno, že se trápí.

Ježíšovi to jedno nebylo. Přelul moře za bouřky a s nasazením života svého i svých společníků, aby onoho nešťastníka zachránil. Ježíšovi není jedno, co lidé prožívají.

Kromě tohoto svědectví o Ježíšově zájmu o člověka a o záchraně a vysvobození ovšem náš příběh nese taky určitý osten pro náš život víry. Vítr a moře nejsou jediní, komu Ježíš „vynadal“. Svoje schytají taky učedníci.

„Proč se bojíte? Pořád ještě nemáte víru?“ ptá se jich jejich Mistr.

Celá kapitola před naším textem mluví o víře: podobenství o rozsévači o tom, jak Slovo hledá v našich srdcích půdu zúrodněnou vírou, aby se skrze nás mohlo rozrůstat Boží Království. To byla teorie – krásná a jednoduchá.

Bouřka na jezeře tuto teorii trochu provětrala. Byl to test víry, ve kterém se učedníci moc nevyznamovali. Nebo možná to byla praktická lekce víry tváří v tvář nebezpečí, strachu a beznaději.

Ježíš nás povzbuzuje, abychom ani v nejhroší bouřce neztráceli naději a víru. Protože On sedí v naší lodičce a přichází nám na pomoc, když už žádnou jinou pomoc nevidíme.

Pane Ježíši Kriste, děkujeme Ti, že jsi s námi na těch našich bárkách, a chválíme Tě za to, že jsi Pánem všeho světa, že jsi Pánem dokonce i nad vichry a vlnobitím. Prosíme, posiluj naši víru a naše spoléhání na Tvou lásku a na Tvou blízkost..

AMEN!